

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył również prawo przy dokonywaniu wykładni zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE. Kryterium kwalifikowalności oparte na podejściu obejmującym całość działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo nie jest ani odpowiednie, ani konieczne do osiągnięcia realizowanego przez system pomocy celu, jakim jest umożliwienie sektorom, których dotyczyło zamknięcie związane z COVID-19, kontynuowania prowadzonej działalności poprzez rekompensatę niepokrytych kosztów stałych. Poważne zakłócenie konkurencji wywołane przyjętym kryterium kwalifikowalności nie jest również właściwe do osiągnięcia – błędnego zresztą – celu realizowanego przez system pomocy. Proporcjonalność spornego systemu pomocy nie może być uzasadniana wyłącznie wymogiem ekonomicznego wykorzystania zasobów budżetowych tym bardziej, że pomoc na pokrycie kosztów stałych była przyznawana będącym jej beneficjentami podmiotom prowadzącym stacjonarny handel detaliczny niezależnie od ich rentowności i stopnia dokapitalizowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-306/21, Falke KGaA/Komisja, wniesione w dniu 2 marca 2023 r. przez FALKE KGaA

(Sprawa C-127/23 P)

(2023/C 155/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: FALKE KGaA (przedstawiciel: R. Velte, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie T-306/21 E. Breuninger/Komisja w zakresie, w jakim skarga została oddalona (pkt 1 sentencji), a FALKE KGaA nakazano pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez Komisję (pkt 2 sentencji);
- rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji; tytułem żądania ewentualnego, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości postanowi nie wydawać rozstrzygnięcia w przedmiocie tego sporu, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca je podniosła cztery zarzuty.

Po pierwsze, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z brzmieniem i celem tego przepisu w ramach oceny skutków zaskarżonej decyzji należy przyjąć za podstawę konkurencję między tymi sektorami stacjonarnego handlu detalicznego, których dotyczyły środki ograniczające rozprzestrzenianie epidemii („lockdown”), nie zaś – podejście uwzględniające działalność prowadzoną przez przedsiębiorstwo jako całość, obejmującą również te sektory, których lockdown nie dotyczył. Sąd nie uwzględnił faktu, że sporny system pomocy, faworyzując podmioty prowadzące wyłącznie stacjonarną sprzedaż detaliczną na niekorzyść dla sprzedawców „wielokanałowych”, takich jak wnosząca odwołanie, spowodował poważne zakłócenie konkurencji zarówno w odniesieniu do stacjonarnego handlu detalicznego, jak i sprzedaży prowadzonej za pośrednictwem internetu.

Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE. Nie wziął on pod uwagę okoliczności, że postanowienie to jest ustanawiającym odstępstwo przepisem związanym z przesłankami stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Popelniając ten błąd w ocenie Sąd nie uwzględnił faktu, że w ramach swojej analizy Komisja również dopuściła się błędu nie biorąc po uwagę zakłócających konkurencję skutków systemu pomocy. Selektywny charakter, jaki ma ta pomoc ze względu na wybrane kryterium kwalifikowalności związane ze „spadkiem obrotów ocenianym na poziomie przedsiębiorstwa” dodatkowo podważa zasadę równego traktowania, ponieważ wnosząca odwołanie została potraktowana w sposób nierówny pomimo tego, że zamknięcie dotyczące sektora „stacjonarnej sprzedaży detalicznej” wywierało na nią wpływ w taki sam sposób jak miało to miejsce w przypadku jej konkurentów będących beneficjentami pomocy.

Po trzecie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd dokonał błędnej wykładni tymczasowych ram prawnych Komisji, na których opierał się sporny system pomocy i błędnie podciągnął pod nie przedmiotowy stan faktyczny. Te tymczasowe ramy prawne nie opierają się na założeniu zagrożenia rentowności przedsiębiorstw dotkniętych lockdownem. Zdaniem wnoszącej odwołanie pomoc nie była udzielana w celu wsparcia przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji, lecz raczej w celu tymczasowego wsparcia danych przedsiębiorstw w taki sposób, aby te mogły kontynuować prowadzenie swej działalności w danych sektorach oraz w celu uniknięcia kosztownej i nieodwracalnej restrukturyzacji. Wnosząca odwołanie twierdzi, że w tych tymczasowych ramach prawnych nie przewidziano podejścia obejmującego całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, lecz raczej podejście skupiające się na sektorach dotkniętych zamknięciem.

Po czwarte, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył również prawo przy dokonywaniu wykładni zasady proporcjonalności, o której mowa w art. 5 ust. 4 TUE. Kryterium kwalifikowalności oparte na podejściu obejmującym całokształt działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo nie jest ani odpowiednie, ani konieczne do osiągnięcia realizowanego przez system pomocy celu, jakim jest umożliwienie sektorom, których dotyczyło zamknięcie związane z COVID-19, kontynuowania prowadzonej działalności poprzez rekompensatę niepokrytych kosztów stałych. Poważne zakłócenie konkurencji wywołane przyjętym kryterium kwalifikowalności nie jest również właściwe do osiągnięcia – błędnego zresztą – celu realizowanego przez system pomocy. Proporcjonalność spornego systemu pomocy nie może być uzasadniana wyłącznie wymogiem ekonomicznego wykorzystania zasobów budżetowych tym bardziej, że pomoc na pokrycie kosztów stałych była przyznawana będącym jej beneficjentami podmiotom prowadzącym stacjonarny handel detaliczny niezależnie od ich rentowności i stopnia dokapitalizowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-147/23)

(2023/C 155/54)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung, J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii⁽¹⁾ oraz poprzez niepoinformowanie Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 26 ust. 1 i 3 tej dyrektywy;
- nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji kwoty ryczałtu odpowiadającej wyższej z dwóch następujących kwot: i) kwoty dziennej wynoszącej 13 700 EUR pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia przypadającego po dniu upływu terminu na dokonanie transpozycji wyznaczonego przedmiotowej dyrektywie do dnia wyeliminowania uchybienia, lub – w razie braku wyeliminowania uchybienia – do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; ii) minimalnej kwoty ryczałtowej w wysokości 3 836 000 EUR;
- jeżeli uchybienie zobowiązaniom stwierdzone w tiret pierwszym trwa do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie, nakazanie Rzeczypospolitej Polskiej zapłaty na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 53 430 EUR za każdy dzień opóźnienia liczony od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym Rzeczpospolita Polska wywiąże się z zobowiązań wynikających z dyrektywy; oraz
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 ustanawia skuteczny system ochrony osób pracujących dla organizacji prywatnej lub publicznej lub utrzymujących kontakt z taką organizacją w razie zgłaszania przez te osoby naruszeń prawa Unii w niektórych jego dziedzinach. Według art. 26 ust. 1 dyrektywy, państwa członkowskie były zobowiązane do wprowadzenia w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do jej wykonania najpóźniej do dnia 17 grudnia 2021 r. Według ustępu trzeciego, tego samego przepisu, państwa członkowskie były również zobowiązane do natychmiastowego przekazania Komisji tekstów przyjętych przepisów.